

Mill. Kr. Naar hertil lægges, hvad der foreslaas ydet paa Dyrtilsløvsforslaget, der kommer til Behandling senere paa Dagen, vil Staten i alt faa en Udgift paa ca. 50 Mill. Kr. Det er jo ikke noget særlig stort Beløb, der her stilles til Raadighed til Nedsættelse af Priserne paa vigtige Livsforbrødenheder. Men paa den anden Side vil vi indrømme, at Statskassen maa afvikle sit Tilskudsforhold, at den ikke kan blive ved at give de store Tilskud til Prisnedsættelser, som den har givet under Krigen. Derimod kan jeg ikke være enig i den Betragtning, som den ærede Ordfører for Venstre gjorde gældende, at der kunde spares væsentlige Poster i det Beløb, her er Tale om. Mit Parti indrømmer, at man ikke i Længden kunstig kan holde Priserne nede, selv paa de vigtigste Livsforbrødenheder. Men man maa paa den anden Side være varsom med at lade Prisstigningen foregaa alt for brat, og den vilde jo i ganske overordentlig høj Grad blive følelig, hvis der ikke blev ydet Tilskud til Nedsættelse af Priserne f. Eks. paa Brød, Sukker og Flæsk. Hvis man ikke vilde gaa med til at yde det Tilskud til Brødprisen Nedsættelse, der her er Tale om, vilde et 8 Punds Rugbrød komme til at koste 150—160 Øre. De allerfleste vilde sikkert vige tilbage for at være med til at hidføre en saadan Prisstigning paa en af de allervigtigste Livsforbrødenheder, det grove Rugbrød.

Langt mere Betydning end Prisernes Nedsættelse ved Statsforanstaltning vilde det have, om man virkelig kunde enes om en Kontrolering af den Avance, der tages paa de forskellige Varer. Der er ikke Tvivl om, at Avancen i mange Tilfælde er ganske ublu. Der er ikke Tvivl om, at visse Grupper af næringsdrivende har sat Priserne op langt udover, hvad der var rimeligt, og hvad der var paakrævet. Det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne (Jørgen Jensen), sagde, at han havde studeret Bagerens Regnskaber, og at han var overbevist om, at Bagerne havde tjent større Beløb, end rimeligt var, ligesom han ogsaa følte sig overbevist om, at Møllerne havde tjent meget mere, end rimeligt var. Det ærede Medlem var i det hele taget i Tvivl om, hvorvidt de Beløb, der her stilles til Raadighed til Prisernes Nedsættelse, vil komme Befolkningen til gode. Det sidste tror jeg nu ikke, det ærede Medlem har Ret i. Der kan efter min Mening ikke være Tvivl om, at de Tilskud, der her gives til Prisernes Nedsættelse, virkelig vil komme

Forbrugerne til gode. Derimod vil jeg give det ærede Medlem Ret i, at der er taget for høje Priser baade af Bagerne og andre, og at der er en stor Ublufærdighed at spore i Retning af at forlange mere for sine Varer og forlange fri Adgang til at udnytte Konjunkturerne. Raabet er jo stadig: Vi vil have fri Handel. Jeg kan supplere det ærede Medlems Oplysninger med et Eksempel fra de allersidste Dage. En Korporation af næringsdrivende var forleden oppe i den overordentlige Kommission for at tale om et bestemt Anliggende. Om dette var vi ikke uenige med de paagældende. Efter at de havde fremført deres Anmodning, som Kommissionen beredvillig kunde imødekomme dem i, klagede de udenfor Dagsordenen over, at Kommissionen havde været alt for rigoristisk i sine Bestemmelser overfor dem, at deres Fortjeneste var blevet sat alt for meget ned, at de i det hele taget havde store Vanskeligheder at kæmpe med, at de, kort sagt, var ved at blive ruineret. Vi gjorde dem opmærksom paa, at der foreløbig ikke var nogen Mulighed for at forandre dette Forhold, de prisregulerende Bestemmelser maatte vedblive at bestaa i nogen Tid endnu. Sluttelig var der en Repræsentant, der særlig stærkt fremhævede sine Vanskeligheder, navnlig vilde han have, at Kommissionen skulde give ham og hans Kolleger Tilladelse til i højere Grad at udnytte Priserne paa Luksusvarer. Heller ikke dette kunde vi imødekomme, bl. a. fordi vi vidste, at der ingen Grund var til det. Den paagældende næringsdrivende havde i 1913 en Nettoindtægt af sin Forretning paa rigeligt 47 000 Kr., hvilket maa siges at være en ret pæn Indtægt. I 1916 var den noget over 200 000 og i 1918 omtrent 1/4 Mill. Kr. Jeg nævner dette som et Eksempel paa, hvorledes man i visse næringsdrivende Kredse ser paa Retten for dem til at udnytte Situationen, til at benytte sig af Publikums vanskelige Stilling, naar Talen er om at kontrolere Priserne. Jeg tror ikke, Eksemplet er enestaaende, jeg tror, det er typisk; vi har i alt Fald i den overordentlige Kommission stadig stødt paa den Art af Krav, og i mange, mange Tilfælde har de været lige saa slet begrundede som i dette Tilfælde. Saadanne Eksempler viser jo, at der godt kunde tages betydelig lavere Priser, betydelig mindre Avance. Jeg tror, det er nødvendigt, at vi i den kommende Tid i højere Grad end hidtil begrænser den Avance, der tages i de forskellige Næringsgrene, og